Purpurstänk på aftonsky

ANDREW MODIG

N. G. Bylander.

För arbete i Söndags skolan

Julen 1912

ANDREW MODIG.

Purpurstänk på Aftonsky

EN SAMLING POEM FÖR NYTTA
OCH NÖJE

FÖRFATTADE OCH UTGIFNA AF

Rev. Andrew Modig

BERESFORD, SO. DAKOTA
1911

Copyrighted by
A. MODIG,
Beresford, S. D.,
1911.

FÖRORD.

Människans inre känslolif liknar mycket ett haf, hvilket stundom ligger som en ofantligt stor spegel för att upptaga och afteckna solen, där hon i glans drager fram öfver fästet. Men i ett nu rycker stormen fram öfver den förut blanka spegeln och den brytes sönder. Skyhöga häfva sig vågorna upp, och med skum och dån slå emot klippan, till dess de uttröttade lägga sig vid hennes fot. Något af detta själens inre känslolif, så godt jag förmått att i ord återgifva det, har sökt sig uttryck i de poem, som i *"Purpurstänk på Aftonsky"* presenteras för en välvillig allmänhet.

Fastän fullt medveten om, att de äro mycket bristfälliga, har jag dock vågat att efterkomma många mina vänners uppmaning att gifva ut dem i bokform.

Om nu dessa poem i all sin anspråkslöshet kunna blifva någon till nytta och nöje, så har ändamålet med deras utgifvande blifvit vunnet.

Författaren.

Digitized by the Internet Archive
in 2025

https://archive.org/details/bwb_C0-BYH-874

INNEHÅLLSREGISTER.

	Sid.
Aftonens frid	9
Skapelsen	11
Paradiset	16
David	22
Den förlorade sonen	28
På Golgata	33
Låt hjälpen från Sion komma	34
Vårt sällskap	37
Den bleke gästen	40
Har du mod	44
När aftonen kommer	46
Den längtande Anden	48
Snöflingans lärdom	50
Han uppoffrade allt	52
Sångens makt	56
Julottan på landet	59
Tidens flykt	62
Nyårstankar	64
Tacksägelsedagen	68
Barndomsminnen	71
Barndomsdrömmen	75
Omkring kvällbrasan	79
Naturens suckan	82
Fn fristad	85
Se och lär	87
Min ljufva dal	89
Förtal	91

Sid.
Högmodet 94
Halleys komet och solen..... 97
I januari 100
Hvad gör du för de värnlösa små?..... 103
Bibelkritiken 105
Till min hustru på hennes 30:de födelsedag..... 109
Födelsedagsgratulation 112
Ett heligt tal 115
En blombukett 117
Lyckönskan 119
Födelsedagsminne 121
En hjärtlig lyckönskan 124
Farväl 127
Afskedshälsning 129
Återseendet står kvar 131
Vid Samuel Norgrens bår..... 133
Tacksamhet 136
Guldbröllopsgratulation 139

Aftonens frid.

Dagen var kulen, dyster och grå
Och hjärtat var fullt af strider;
Känslornas vågor skyhöga gå —
Det kallar man bistra tider.
Då skälfver hjärtat i modig barm
Vid stridens dån och vapnens larm.

Solen har sjunkit i västervåg
Och stänkt sitt purpur på randen.
Frid låg öfver nejden, hvart jag såg
Och tjusning i aftonbranden,
Och himlens stjärnor tindrande gå
Uppå fästet det klara blå.

Och fridens ängel med mästarhand,
Rörde vid strängade lyra,
Och som han rörde de silfverband,
Likt Edens floder, de fyra,
Strömmade friden i hjärtat ner,
Anden jublar och ögat ler.

Och nu blir dagen, och striden ny,
Det gifves ej ro i världen,
Men bortom striden min purpursky
Mig lockar framåt på färden.
Snart på dess vinge jag ilar glad
Till nya Jerusalems stad.

Broder, som kämpar i Herrens här,
Af såren många du lider,
En tid dig väntar, den är ock när,
Då slut är jordlifvets strider,
Och aftonens frid med sitt behag,
Förbyts till eviga fridens dag.

Skapelsen.

Det var mot tidens morgonväkt,
Och rymden låg af mörker täckt.
Hemsk var den långa natten.
Då fans ej ljus, då fans ej färg,
Då fans ej dalar eller bärg,
Då fans ej land och vatten.

De världar, som i rymden gå,
Och sången, som vi njuta få
Från vingad sångarskara,
Ej fans i vida rymden all,
Den var, som själfva döden, kall,
Ett virrvarr var det bara.

Men fram i rymden träder Gud
Och skickar sina sändebud,
Han talar skaparorden.
Och vid hvart ord där springer fram
En värld. Och snart i rymden sam
En här, af världar vorden.

Åt hvar och en han mätte ut
Sin bana intill tidens slut,
Sin egen väg att vandra.
Åt en han mätte vägen lång,
Och snabb gör han den andres gång,
Men ingen höres klandra.

Och Herren talar om igen,
Och ljusets strålar mäktigt sken,
Och mörkret hastigt flydde.
Som väldig våg bröt ljuset fram,
Och världarna i ljuset sam.
Det var, när dagen grydde.

Och åter talte Herren så:
"Må vattnet skilja sig i två",
Och mellan dem blef fästet.
Och vattnet nedan blef till haf,
Och moln det namnet, som han gaf
Åt vattnen ofvan fästet.

Och vattnen skilde han från land
Och byggde gränser utaf sand
Och kallade dem stränder.
Och klippor grå han lade där
Till skydd emot fientlig här.
De gjordes utan händer.

Och jorden, ung och ren och skön,
Sig kläder uti dräkten grön,
Hon blef som gudasalar.
Och stora träd och buskar små,
Som hade härlig frukt uppå,
Betäckte bärg och dalar.

Ack, hvilken färgprakt underbar!
Ett blomsterhaf den dräkt hon har,
Här ros och liljor sprida
Bland blommor utaf alla slag
Sin doft till skaparens behag
Utöfver nejder vida.

Men trenne dagar redan gått,
Och ljuset intet hem har fått,
Ej något hvilonäste.
Då tändas himlaljusen två,
Och världar, som i rymden gå,
Gaf ljuset hem och fäste.

De mäta tiden i sitt lopp
Och tända månget slocknadt hopp,
Som stjärnor tänds i natten.
Och när han kommer, vårens tid,
Och drifvan smälts af solen blid,
Då dansar bäckens vatten.

Och Herren talte än en gång
Och uti hafvens jättefång
Det blef ett ändlöst vimmel.
Och vingad sångarskara flög,
Med sång i rymden, klar och hög,
Flög hän emot Guds himmel.

Men än är verket icke slut,
Han sänder åter ordet ut
Och djur af alla arter —
Båd' de, som kräla och som gå,
Och stora djur så väl som små —
Uppfylla alla trakter.

Så blefvo genom Herrens ord,
Fullbordadt, himlarna och jord,
Allt det, som skapadt blifvit.
Och när Gud såg på allt till sist,
Ej något enda hade brist,
Som form och färg han gifvit.

Nu jorden smyckad står och ung
Och väntar blott uppå sin kung,
Som öfver den skall råda.
Han kom med anor ofvanifrån,
Han liknade en gudason,
Hvad härlig syn att skåda.

Han skaptes ej med blotta ord,
Gud tog en hand full utaf jord
Och formade sin like.
Han andades sin gudafläkt,
Och det blef mänskans andedräkt,
Ett lån från himlars rike.

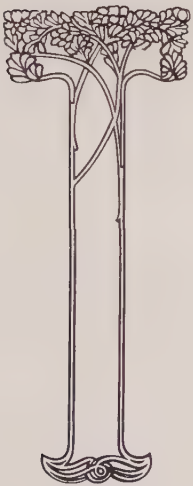

Paradiset.

Visst mänskan är ett underting,
Som släpptes uppå jordens ring
Att här en tid sig nöja.
Skön var hon i sin skänkta skrud,
Och lycklig, som en gudabrud,
Hon bar sin oskulds slöja.

Ett paradis att bo uti,
Hon var så rik, hon var så fri,
Bar härskarstaf i handen.
Allt skapadt låg vid hennes fot,
Och hennes ord stod intet mot,
Hon rådde öfver landen.

En man det var, en gudason,
Som satt på skapelsernas tron
Med solen på sin panna.
I hjärtat bodde rätt och tro,
Och glädjen i hans fria bo,
Och orden voro sanna.

En kvinna, skönare än han,
Han uti paradiset fann,
Utaf hans väsen tagen.
I håret lekte himlens vind
Och hälsan färgat hennes kind,
Förkroppsligat behagen.

När detta par i Eden går,
Gro blommor uti deras spår,
Af fröjd dess fåglar sjunga,
Och palmen skuggar deras stig,
I skugga få de hvila sig
Och leka likt de unga.

De vandra Edens blomsterstig
I aftonstund, att svalka sig,
Och ner till källan vandra;
Och när de se, så ren och fri,
Sin egen spegelbild däri,
Omfamna de hvarandra.

Ej timrad vägg var deras hus,
Ej fönsterglugg gaf dem sitt ljus
I tidens morgonstunder.
En löfsal skön var deras bo,
Ett hem, så rikt på frid och ro,
I Edens sköna lunder.

Och frukter växte öfverallt,
De voro utaf bästa halt.
Ej möda dem framtvingat.
Ett bord så rikt naturen gaf,
Välsignelsernas hela haf
Gud själf, ej de, frambringat.

Och fri från synden hjärtat var
Hos hela släktets mor och far,
Och lifvet var blott drömmar
Om sällhet, utan mått och vikt;
Dem tryckte icke lifvets plikt,
De lekte vid dess strömmar.

Och blomsterdoft och fågelsång
Dem tjuste hela dagen lång,
Till dess att dagen svalkas,
Och då i kvällens stilla frid,
Med blick så ljuf, med stämma blid,
Gud själf dem syntes nalkas.

Som barn de ila i hans famn,
De känna väl den sällhets hamn,
Det trygga, ljufva näste.
Och uti aftonsvalkan skön,
De bedja där sin aftonbön,
Och själen har fått fäste.

Så svinna dagar, svinna år,
Man räknar ej den tid, som går,
De ljufva sällhetsstunder.
Men ack, i Eden slingrar fram
En orm, han gömt sig bak en stam,
Bland täden i dess lunder.

Med afgrundsöga såg han vildt
På detta par, som blickar mildt,
Emot sin Gud i höjden.
Med lögnens tunga talar han,
Och giftet snart i hjärtat brann,
Och det blef slut på fröjden.

Se'n dess är paradis ej till,
Du söka må hvarhelst du vill
På hela vida jorden.
Af törnen och af tistel full
Är nu vår jord, dess rika mull
Är ock förbannad vorden.

Och kif och split och sorg och död,
Allt ropar vildt om mänsklig nöd,
Du hör dess hemska klagan.
Och jämmerrop från tusen bröst,
Förtälja än, med sorgsen röst,
Den hemska, gamla sagan.

Till sist på scenen träder fram
En man. Han är af Juda stam
Och Gudason tillika.
På honom synd ej fjättrar lagt,
Han lif till mänskligheten bragt,
Han bjuder döden vika.

Sin segerspira räcker han
Till hela mänskligheten fram;
Nu frälsning fins för alla;
Så lär oss evangelium,
Därför till Herren Jesus kom.
Hör, bjudningsropen skalla.

Och nu inför mitt öga står
Ett paradis, jag mot det går,
Dess portar öppna blifvit.
Jag ser, liksom i andesyn,
Det vinkar mot mig bortom skyn;
Det är det rätta lifvet.

Dit lögnens tunga aldrig når,
Och ormen där på lur ej går,
Han når ej till den stranden.
Han kastad är i mörkret ut,
Hans afgrundsverk är evigt slut.
Jag segrar genom Anden.

Uti mitt paradis en gång
Jag sjunga skall en bättre sång,
Än här jag kunnat sjunga;
Och där ibland Guds helgon all
Den nya sång jag sjunga skall
Med en förlossad tunga.

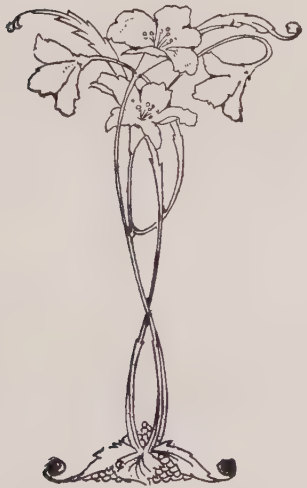

David.

David, liten herde glad,
Går i vall med fåren.
Ingen anar i hans stad,
Hvad han blir med åren.
Med sin harpa och sin staf,
Tog han gladt hvad dagen gaf.

Trogen uti ringa kall
Ses han lycklig vara.
Ett och annat sällsamt fall,
Som blir verklig fara;
Då ur skogen någon bof
Söker i hans hjord få rof.

Björn och lejon rusa fram
Ifrån vilda snåren,
Men de kommo dock på skam;
David skyddar fåren,
Griper uti besten led
Och slår den till jorden ned.

Och se'n sjunger David glad
Herranom en visa,
Ty i allt, som pilten kvad,
Vill han Herren prisa.
Han har uti Gud sin fröjd,
Därför är han hjärtligt nöjd.

Men till striden Saul drog
Fienden att tukta;
Davids bröder med sig tog —
Sauls härar frukta,
Ty en jätte, tolf fot lång,
Smädar Saul gång på gång.

David skickades till slut
Ost och bröd att bära
Hän till sina bröder ut,
Om dess lycka lära;
Snart han gripes utaf lust
Att med jätten stå en dust.

Ty han hörer ju med harm,
Att de Herren smäda;
Det gör David riktigt varm.
Men hans bröder häda
Honom för hans stora mod.
Lugn dock David bland dem stod.

Saul klädde David på
Krigarrustning sköna,
Ifrån hufvud och till tå;
Men han fick snart röna,
Att för stor och tung den var,
Dräkten, som kung Saul bar.

Sauls dräkt han lägger af,
Och med herdesäcken,
Med sin slunga och sin staf
David går till bäcken;
Väljer släta stenar fem.
Han var bättre van med dem.

Goliat nu David ser,
Började att banna:
"Dig till mat jag korpar ger"
Men nan fick besanna,
Att han segrar ej så lätt;
David slungar stenen rätt.

Goliat är fälld till mark,
Reser sig ej mera;
David skyndar med sitt verk,
Sten behöfs ej flera.
Och med jättens eget svärd,
Sändes han till andars värld.

Det blef fröjd i Sauls här,
Seger vanns den gången.
Davids rykte kring man bär,
Sjunger segersången:
"Saul lif af tusen tog,
David tiotusen slog."

Saul, dyster i sin håg,
Tyckte ej om sången.
Månget nät för David låg
Utbredt se'n den gången.
Men till Gud står Davids hopp,
Och han skyddar väl hans lopp.

David blifver general,
Sauls dotter äktar;
Vinner segrar utan tal.
Ingen honom mäktar
Öfvervinna uti strid,
Dock, det blir en bister tid.

Hatets låga blifver ny,
Saul kan ej tåla
David, och han måste fly,
Gömmas i en håla.
Dit går Saul in på kik.
David skär hans mantelflik.

En gång Saul låg i fält
Uppå Davids-jakten.
Rundt omkring stod härens tält.
Kämpar hålla vakten.
Krukan David tog och lans,
Som vid Sauls hufvud fans.

Gång på gång går Saul ut
För att David jaga,
Göra på den tvisten slut,
Davids lif få taga.
Men den jakt blef kung för svår,
Han sitt rof ej fälla får.

David tålig var och mild
Och på Herren litar.
Fast han blef från Kanaan skild,
Dock han sig beflitar,
Att i Philisteers land
Räcka Israel sin hand.

Saul slutligt kämpat ut
Striden här i världen;
Dör uppå sitt eget spjut.
Rysligt slut på färden.
Så det går med mäktig man,
Som sig själf ej styra kan.

Så blef David ändtligt kung,
Herren Gud till ära.
Stark och klok och glad och ung
Kan han bördan bära.
För sitt land och för sitt folk
Blifver han Jehovas tolk.

Leder Israel i strid,
Härlig seger vinner,
Tills det blir i landet frid,
Då han harpan finner,
Och uti kung Davids hof
Sjunges gladt Jehovas lof.

Den förlorade sonen.

En liten gosse lycklig var
Vid hemmets ljufva, lugna härd.
En älskad mor, en huldrik far,
Och kärlek var den ljufva värld,
I hvilken han sin barndomstid
Fick njuta uti ostörd frid.

Hvad sakna var, han visste ej,
Och nöden kände han ej då.
Att vara öfvergifven, nej,
Se det förstod han sig ej på.
Hans hem var rikt och det var godt,
Det var hans ljufva barndoms lott.

Så växte gossen dag från dag.
Han var så skön, så mild, så god.
Han var sin fader till behag
Och mot sin moder gladt han log.
Så gick en tid af ljus och fröjd,
Med lyckans sol på middagshöjd.

Men ack, snart vänder bladet om,
Och lyckans ängel flydde bort,
Ty ynglingen till fadern kom
Och sade: "Fader gif mig fort,
Min del af arfvet, och jag går,
Ty ro i hemmet jag ej får."

Och faderns panna mulnade,
Och pulsen slår med feberns brand.
Skall sonen sig på väg bege
Och vandra bort i fjärran land?
Ack, att den dag jag aldrig såg,
Ty hällre jag i grafven låg.

Men sonen fattat sitt beslut,
Ty hemma fick han ingen ro.
Han ville långt i världen ut,
Ty där är lyckan, var hans tro.
Sin ärfda skatt han slutligt fick
Och afsked tog, och så han gick.

Och sonen ut i världen kom,
Där allt var lif och allt var lust.
I nöjets lag han svängde om,
Han kände ej till sorg och pust,
Ty han var rik och han var ung.
I laget var han allas kung.

Omsider tar hans kassa slut
Och vännerna från honom flytt.
Och själens skatter han nött ut
Hans dräkt i trasor är förbytt.
Till svinaherde han sig ger.
Förföraren åt honom ler.

Han känner hungerns djupa brand
I främlingslandet, där han var.
Då tänkte han på hemmets land,
Och på sin rike, gode far:
"Min rätt, som son, jag mistat har,
Jag önskar dock bli dräng hos far."

"Jag vill stå upp och hem jag går
Och lämnar detta usla land,
Ty där, som dräng, jag mättas får,
Med rätter från min faders hand.
Och nåd af honom jag begär,
En plats åt mig han nog beskär."

Men uti hemmet fadern satt
Och blickar ut mot fjärran land.
Af längtan var han trött och matt;
Hans panna hvilar i hans hand.
Så dagar bytas ut till år,
Men sonen han ej skåda får.

Men ack, en dag han springer opp,
Som lifvad af en andesyn.
Han öfver fält och ängar lopp,
Mot horisontens dunkla bryn.
Han satte eld i faderns bröst?
Ser han väl källan för sin törst?

Han ser den son, som borta var,
Och som han sörjt i många år,
Men nu styr stegen mot sin far,
Han långsamt fram på fältet går.
Och fadern hastar honom mot,
Men ej med ord af bittert hot.

Visst var han uti trasor klädd
Och synden fläckat har hans själ,
För fadern var han något rädd,
Men allt är snart för evigt väl.
Han hvilar nu i faderns famn
Och kärleks kyss på kinden brann.

Han sina trasor byta får
Mot bästa dräkt, i huset fans.
Det har gått in ett jubelår,
Och glädjen stor skall vara hans.
Med ring och skor han prydd nu står
Och gödda kalfven smaka får.

Nu harpans strängar stämmas må,
Att sjunga fröjdesånger blott.
I fröjdedans få alla gå,
Och dela denna ljufva lott,
Ty död var han men lif han fått.
Förlorad son till fadern gått.

Ack se, min vän, en bild, så skön,
Af Gud, din faders hjärtelag.
O, ställ till honom ångerns bön,
Och det skall bli för dig en dag
Af fröjd vid faderns högra hand,
En fröjd, ej känd i främlingsland.

På Golgata.

I mången stilla aftonstund,
Då tanken gjort bland ting sin rund,
Den ofta dröjt på kullen, där
Man korsfäst har min Jesus kär.

O, under utaf nåd så stor
Af den, som uti höjden bor,
Att korsets väg för mig han gick,
En smärtans kalk han dricka fick.

Men ack, hans kärlek, rik och varm,
Mig ville föra till sin barm,
Och nu i frid jag hvilar säll
På klippans fasta, säkra häll.

Hans blod från synd mig renat har.
Hans fader är också min far.
I himlen han beredt mig hem,
Ty jag är Jesu egen lem.

Och nu jag väntar honom blott
Från himlen, hvilken salig lott,
Ty snart han komma skall igen
Och hämta mig till fridens hem.

Låt hjälpen från Sion komma.

Ack, min Herre, mitt hjärta ängslas,
Och kvalen uppfylla mitt bröst,
Och sorgen min ande har fängslat,
O, Herre, gif du mig din tröst.

O, du satte mig, käre Herre,
Till vårdare öfver din hjord.
Så hjälp mig, att af dig jag läre
Att gifva den sanningens ord.

Jag vet, att du köpt den från världen
Med ett pris, långt större än guld.
Du tog den ju ut ifrån flärden
Och slöt den i fadersfamn, huld.

Förgängliga skatterna alla,
De kunde ej gälda vår skuld.
I synden vi djupt voro fallna,
Då skänkte du Sonen så huld.

Sitt lif uppå korset han gifvit
I ångest, i nöd och i kval,
Och djäfvulens garn sönderrifvit
Och upplåtit himmelens sal.

Men Herre, din blodtvagna skara
Har gripits af världsanden fatt.
Den sväfvar i yttersta fara
Att mista sin himmelska skatt.

Ditt ord, som för själen är lifvet
Och maten, som styrker vår tro,
Det blifver allt mer öfvergifvet,
Man söker ej där finna ro.

Och bönen, som skänkte mång' tusen
En försmak af himlen re'n här
Och lärde dem blicka mot ljusen,
Den är icke mera så kär.

Och längtan att syndare föra
Till Jesus, sin Herre och vän,
Och något för Jesus få göra,
Ack Herre, hvem känner väl den?

Men Herre, förlåt hvad vi felat,
Och vänd dig i vrede ej bort.
Du fordom i nåd har ju delat,
Så dela i nåd allt fort.

Kom snart med din väckande Ande
Och blås på de torkade ben,
Att gny det må blifva och Ande,
Och lifskraft och rörelse se'n.

Om icke du kommer med hjälpen
Från Sion, vi skola förgås,
Ty blott genom himmelske hjälten
För hjorden nu räddning kan fås.

Ack, låtom oss ännu få fröjdas,
Som fordom ditt Israel fick,
Då väg genom hafsvågor rödjas
Och din skara jublande gick.

Den skara, som en gång så hopplös
Sitt mod låtit sjunka i kvaf,
Den finner, att Gud är ej rådlös,
Åt fienden gör han en graf.

Så vilja vi blickarna höja
Till Israels Konung och Gud,
Ty han skall borttaga vår slöja.
Han kan ej förgäta sin brud.

Vårt sällskap.

Ha sällskap, det är världens fröjd.
För sällskap skaptes vi.
I sällskap blifver själen höjd,
Och anden blifver fri.
Det hjälper dig att lägga af
Den börda, som du bär,
Och njuta fröjd, som lifvet gaf
I jämmerdalen här.

Men sällskap är af tvänne slag,
Så säger oss Guds ord.
Därför ej hvarje sällskap tag,
Som bjudes på vår jord.
Det ena slaget ondt ju är,
Och ond är deras väg.
Och om du af det sällskap lär,
Hvad blir dess frukt, o säg?

Jo, du blir ond, när ondskan rår,
Och ond den väg, du går.
Och mycket ondt du skörda får
I syndens bittra spår.
Och så till sist en evig död,
Din dom af Gud du får.
Det blir en tid af bitter nöd,
Du emot sorgen går.

Men ack, det fins för dig ännu
Ett sällskap ljuft och godt.
Välj detta sällskap, kära du,
Och skön blir lifvets lott.
Det sällskap är ibland Guds folk
Ett folk, som vandrar hem.
Och där är äfven fridens tolk,
En hvar är Jesu lem.

I syskonring du vandra får
Mot fridens sälla land,
Och vid din sida Jesus går,
Du ledes af hans hand.
I detta sällskap går det fort
För vandraren att gå,
Och snart vi hunnit himlens port, —
Guds Lamm vi skåda få.

Ack säg, är det ej värdt min vän
I detta sällskap gå?
Hvem är väl lycklig såsom den,
I Gud sig fröjda må?
Och hvilket mål är stort och skönt
Som Guds och Lammets stad?
Där hvar och en med ära krönt
Är outsägligt glad.

Den bleka gästen.

Nyss stod jorden som en brud
Smyckad i sin blomsterskrud,
Skön hon var att skåda.
Fågelsång från lummig lund
Tonade i morgonstund,
Sol och sommar råda.

Men från polens is och snö
Dansar fram som yster mö
Nordan, mörk i hågen.
Grå blir horisontens bryn,
Stormen jagar kring i skyn,
Is har fjättrat vågen.

Ynglingen i lifvets vår
Yr och stolt och tanklös går,
Fruktar ingen fara.
Mod han har och kraft i arm,
Eld och låga i hans barm,
Han kan sig försvara.

Ungdomskraft ej strida kan
Mot den väldige, då han
Skjuter sina pilar.
Ynglingen i lifvets vår
Ligger blek uppå sin bår,
För de smittans ilar.

Glad ibland de gladas tal
Bruden uti bröllopssal
Pryder sig med kransen.
Nyss var blomman röd på kind,
Foten lätt, som på en hind,
Svänger om i dansen.

Men en giftig vindfläkt far
Fram och rosen med sig tar,
Blek blir fagra kinden.
Jordens glädje blifver kort,
Ungdomsfägring vissnar bort,
Kysst af nordanvinden.

Uti hemmets glada ring
Dansa barnen muntert kring,
Jubla, jållra, sjunga.
Blott en vindfläkt kall, och se'n
Är det slut med glädjen ren,
Stel är barnets tunga.

En gång vunnet, o, så skönt,
Lifvets möda härligt lönt,
Krönt med lifvets krona.
Och som segrare du skall
Öfver döden, mörk och kall,
Evigt lycklig trona.

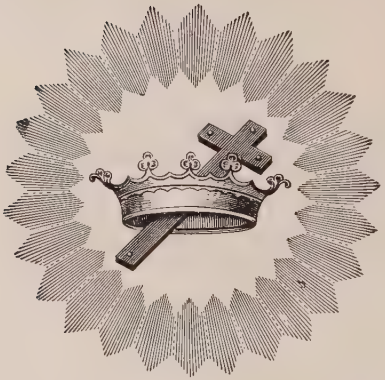

Bleka gäst, hur länge skall
Susa fram din ande kall
Öfver jorderunden?
Vårens blomster bröt du af,
Dödens sår du släktet gaf,
Grafvar reds i lunden.

Skall väl dagen en gång gry
Öfver jorden, ung och ny,
Då din makt är bruten?
Solen stråla evigt klar,
Döden, sorgen flyktat har,
Dödens port är sluten?

Ja, den kommer, sälla dag,
Så är Herrens välbehag,
Torka sorgens tårar.
Tiden hastar i sitt lopp,
Målet för vårt sälla hopp,
Det är Edens vårar.

Vissnad blomma vaknar där,
Vännen, som du hållit kär,
Skall du åter finna.
Hjälp oss då, o Herre kär,
Under strid och tårar här
Detta mål att vinna.

Har du mod?

Du, som tror dig modig vara
Och som ler åt mången fara,
Säg, har du väl också mod,
När dig frestar'n lockar, svara:
Jag vill ingen fånge vara,
Jag är köpt med Kristi blod?

Har du mod att trotsa världen
Och att lämna synden, flärden
Och bland Herrens kämpar stå,
Samlade kring korsets fana
Efter himlens skatter spana, —
Har du mod att med dem gå?

Har du mod att allt fördraga,
Hån och smälek på dig taga
Som en Jesu Kristi brud,

Och att räkna som en ära
Lidande och kors få bära,
Därför att du tillhör Gud?

Har du mod att vittne bära
Genom lif och genom lära
Om din Frälsare så huld;
Han, som sig för dig utgifvit
Och din borgesman har blifvit,
Som förlät dig all din skuld?

Har du mod att Jesus följa?
Han, som stillar storm och bölja,
Vill dig leda med sin hand.
Då i trots af tidens vimmel
Skall du hinna fridens himmel,
Hinna härlighetens land.

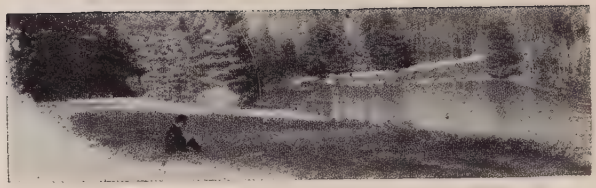

När aftonen kommer.

När aftonen kommer och solen sig dalar
Och skuggorna bredt öfver jorden sitt flor,
Min tanke sig svingar mot himmelens salar,
Där Herren, min Gud, i rättfärdighet bor.
Ack kunde, med tanken från jorden jag fara
Och lämna bakom mig all sorg och all strid,
Och evigt i himlen hos Herren få vara
Och ostört få njuta den himmelska frid!

När aftonen kommer med frid öfver jorden,
Och larmet i världen har lagt sig till ro,
Och själen af striden uttröttad är vorden,
Jag längtar dit upp, där jag evigt skall bo,
O, finge jag vandra bland hvitklädda skaran,
Instämma i sången till Lammet och Gud,
Ej mera jag fruktade sedan för faran,
Att förlora min skatt som Frälsarens brud.

När aftonen kommer och stjärnorna tindra
Så klara på fästet, jag blickar dit opp.
Då suckar mitt hjärta: Hvad kan nu väl hindra,
Att jag upp till eder får styra mitt lopp?
Ack, hade jag vingar blott, ville jag fara
Förbi eder, strålande världar i höjd.
Jag skulle ej länge på jorden då vara,
Nej, flyga jag ville till hemmet med fröjd.

När aftonen kommer och timmen är slagen,
Den timme, som Herren min Gud har bestämt,
Då inbryter molnfri den härliga dagen,
Jag lämnar den värld, där mig solen har bränt.
Min frigjorda ande sig svingar mot höjden
Att intaga platsen, som Herren beskär,
Och njuta för evigt den himmelska fröjden
I sällskap med Gud och min Frälsare kär.

O, härliga dag, som med afton ej ändas.
O, härliga dag, utan möda och strid.
Där aldrig vår glädje i tårar kan vändas,
Ty den, som har makten, regerar i frid.
Där sången skall brusa som väldiga vatten,
Ty skaran, som sjunger, är Frälsarens brud.
Hon tågade hem genom dimmor i natten,
Och nu bor hon evigt hos Herren sin Gud.

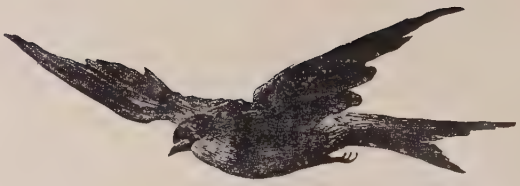

Den längtande anden.

Min fågel i buren har vaknat
Och vingarna skaka med kraft.
Sin frihet han länge har saknat,
Men nu vill han flyga med fart.
Mot eviga rymderna klara,
Där ljuset bestrålar hans färd
Från jordlifvets org vill han fara
Till himmelska fröjdernas värld.

Min ande ej trifves i gruset,
Af sorger och tårar så full,
Men tånar mot eviga ljuset,
Till staden med gator af gull;
Ty se, där jag har mina vänner,
De alla mig älska så ömt,
En och hvar där uppe mig känner,
Och ingen har där mig förglömt.

Nej, vänta min fågel, du lilla,
Du får icke flyga ännu,
Haf ro i din bur och var stilla,
Och sjung än dina sånger, du;
Och trösta ännu något hjärta,
Som lider af tidernas tvång,
Sök lindra de sörjandes smärta,
Så blifver dig tiden ej lång.

Och se'n när ditt verk är fullbordadt,
Och jordbanden brista en gång,
Och sorgerna alla du jordat
Och har sjungit din svanesång,
Då skall du få skaka af dammet
Ifrån snöhvita vingen din,
Och se'n fara med fröjd till hemmet,
Där ej synd och sorg slippa in.

Snöflingans lärdom.

Ack rena, hvita flingor små,
Som dansa kring i luften så,
Och sedan nöjda falla ner
På jorden, o jag eder ber:
Säg hvarifrån I kommen hit;
Hvem skänkte er den dräkt så hvit,
Som ej bär minsta spår af fläck
Och gör vår mörka jord så täck

"På frågan din jag svara vill,
Om du en stund vill lyssna till,
Att utaf svaret du dig lär,
Som jag, att hålla Herren kär.
Jag skaptes genom Guds försyn;
Mitt hemvist är i höga skyn;
Där fick jag dräkten hvit och skär,
Som jag med fröjd och glädje bär."

Men ack, hvad gör dig så förnöjd
Att falla ned från sådan höjd
Att smutsas ned i världen se'n
Och smälta bort vid solens sken?
Du snart af bäcken slukas opp
Och föres af dess vilda lopp,
Och se'n i floden förs du ut,
Och hafvet famnar dig till slut.

"Min tid är kort, som din, på jord.
Jag kom, utsänd af Herrens ord.
Ett värf att fylla jag ock har
Och sedan gladt från dig jag far.
Jag fattas af en mäktig hand,
Som för mig åter till mitt land.
Och åter hvit och ren och skär
Högt öfver jordens stoft jag är."

Haf tack för läxan du mig gaf.
Jag föres ock emot min graf.
Men ack, mitt lif ett mål ju fått,
Då ut från Herren Gud det gått.
Den plats, som du mig gifvit här,
Den vill jag fylla, Herre kär,
Och se'n till dig jag åter går,
Där evig fröjd jag njuta får.

Han uppoffrade allt.

Jag såg i lifvets vår en man,
Med framtid ljus och skön;
Sin Frälsare han tidigt fann.
Sin kraft han fann i bön.
Att vinna någon själ för Gud,
Det kände han, var Herrens bud.

Han offrar så sin ungdomskraft
I Herrens tjänst så nöjd.
Ett präktigt hem han en gång haft,
Det lämnar han med fröjd,
Ty ingenting han höll för stort
Att offra för hvad Jesus gjort.

Hans hjärtefröjd det var att få
Guds kärlek sprida ut,
Med syndare till Jesus gå,
Där syndens makt tar slut.
Och syndaren där frälsning fann,
Och frid i hjärtat, ljuf och sann.

Och mången syndare i nöd,
Den yngling sökte upp.
Sin kraft han gaf till andras stöd,
Hans ord gaf många hopp,
Och mången syndens arma träl
Nu prisar Gud för frigjord själ.

Jag såg i lifvets middagshöjd,
Vår yngling vorden man.
Guds ord förkunnar han med fröjd
Och skaror samlar han.
Han sår med fulla händer ut
Guds ord, och det bär frukt till slut

Väl bära dragen spår utaf
Försakelse och strid.
De pröfningar, som lifvet gaf,
Förstörde ej hans frid,
Fast mången gång i nöd han satt
Bekymmersam den långa natt.

Hans kraft ännu ej bruten var
Af lifvets sorg och strid.
Och har han icke bröd, han har
I hjärtat dock Guds frid.
Och svikes han, som mången an',
Han ock den sorgen bära kan.

Han glömmes ej utaf Guds folk,
Då ut han sår Guds ord.
Han står där som en fridens tolk
Och dukar upp ett bord;
De hungriga få njuta här,
De svaga i sin famn han bär.

Men ack, den talar, tidens röst,
Och mannen grånat har;
Han hunnit fram till lifvets höst,
Han är ej som han var,
Hans kraft är bruten, kroppen böjd,
Han hugnas ej af segerns fröjd.

Och skaran, som han förde an
I kraftens glada dar,
Han icke mer förnöja kan;
Den redan tröttnat har.
För gammalmodigt är hans tal,
Man yrkar på ett yngre val.

I kojan bor den gamle nu,
Helt öfvergifven visst.
Och stiger in i kojan du,
Så mötes du af brist,
Ty den, som varit andras stöd,
Med smärta äter sparsamt bröd.

För honom jorden blifvit trång,
Han glöms så ofta af;
Man redan glömt hur mången gång
Det bästa ut han gaf.
Och när han gifvit allt till slut,
Som sliten rock han kastas ut.

Det var en sak, som skänkte än
Den gamle ljus och fröjd,
Fast sviken utaf mången vän
Och utaf sorgen böjd:
Med hjärtefrid och blicken klar,
Han skådar upp till Gud sin far.

Han vet, att den han tjänat här,
Af kärlek, ej för lön,
Skall vedergälla honom där,
Med lifvets krona skön.
Och nu han väntar blott på bud
Att fara hem till Herren Gud.

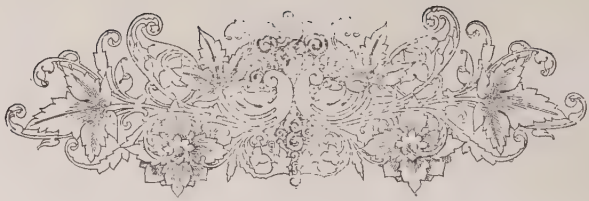

Sångens makt.

Ack, jag undrar om det finnes,
I min lyra någon sång.
Något fins väl, som jag minnes,
Att besjunga denna gång.
Sång, mitt lif
Kom och blif!
Vingar starka, som mig bär
Dit där rätt jag sjunga lär.

Sångens makt, du underbara
Gudagåfva, ren och klar,
Hjärtats innersta förklara,
När du genom själen far.
O, jag vill
Lyssna till,
Dina toners rena ljud,
Sända ut från Herren Gud.

Moln och dimmor fjärran fara,
Sorg och gråt till flykten tar,
Och i natten stjärnor klara
Lysa fram, när mörkret far.
Då en ton
Från din tron
Smyger till mitt hjärta ner,
Jag igenom tårar ler.

Mången gång i stridens vimmel
Trött, förvirrad har jag stått;
Ej ett ljus på hoppets himmel,
Där blott kval och otro rådt.
Dag blir ny,
Sorger fly,
Ty en ton, så ren och klar,
Genom hjärtats strängar far.

Tidens tvång jag gärna glömmer
Här i tåredalens natt,
Och om himlafröjder drömmer,
Njuter utaf lifvets skatt,
När jag hör
Frälstas kör
Uppå sångens toner fly
Till den staden, evigt ny.

När mitt timglas här utrunnit,
Tidens vandring nått sitt slut,
Och det sköna mål jag hunnit,
Då hvar strid är kämpad ut,
Gladt skall då
Sången gå
Från min gyllne harpas sträng
Öfver himlens blomsteräng.

Julottan på landet.

Upp i tida morgonstunden,
Skynda dig tag pälsverk på!
Ljusen tändts kring altarrunden.
Skaror upp till templet gå.
Hästar frusta, bjällror klinga,
Ifrån tornet klockor ringa.

Redan väntar ystra fålen,
Stegrar sig, så stolt och glad,
Skakar man och trampar stålen.
Var försiktig! mamma bad.
Häjsan! Öfver fält och kullar
Bjällerklangens ton nu rullar.

Snart till templet ha vi hunnit,
Plockat ur de glada små,
Och en plats där inne funnit.

Sångens toner klara gå
Ifrån samlad högtidsskara.
Skönt det är att där få vara.

Och när sångens toner klingat
Som musik från himlens kör,
Julen hälsning till oss bringat,
Den hvartenda hjärta rör.
Upp på predikstolen träder
Prästen, lik de gamla fäder.

Han om Herren Jesus talar,
Barnet, som till jorden kom
Ifrån himlens glädjesalar.
Ej i Betlehem fans rum.
Ned han lades uti linda,
Där man arbetsdjuren binda.

Dock, han kom att världen frälsa
Ifrån synd och sorg och död.
Vi med glädje honom hälsa,
Som har burit all vår nöd.
Och med herdarna vi lofva
Gud för himlens stora gåfva.

Åter klinga sångens toner,
Och en ängel säkert bar
Mångas tack till himlens troner,

Upp till alla mänskors far.
Och från himlen Herren svarar
Med den frid, som evigt varar.

Julens ljus re'n nederbrunnit.
Kort är allt hvad jorden har,
Men den frid jag har förnummit,
Julens frid, den dröjde kvar.
Dröj tills jag i Edens lunder,
Lofvar Gud för julens under.

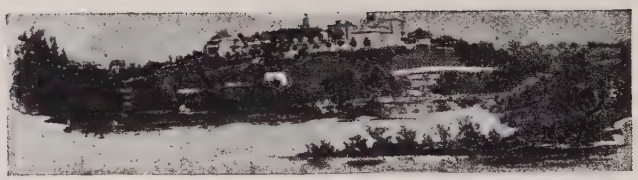

Tidens flykt.

Ack tiden, ack tiden, hur hastigt den far!
Ej ro eller hvila i världen man har,
Man föres framåt som på vingar.
Och färden går hän öfver leende nejd,
Om lifvet är fullt utaf strider och fejd,
Till hvila du tiden ej tvingar.

Den tid, som har gått, o, den kommer ej mer
Att fylla med tårar det öga, som ler,
Och icke med fröjd för ditt hjärta.
När året gått ner i sin eviga graf,
Det bryter ej mer öfver lifvet sin staf;
Det skänker ej fröjd eller smärta.

När året gick in, ack, jag hoppades då,
Att glädje och solsken i världen utså;
Men o, huru litet jag hunnit!

Försummade plikterna ropa mig an,
Dem aldrig i lifvet mer fylla jag kan;
Tillfället med tiden försvunnit.

Men herre, du vet, att allt kött är blott hö.
"Så två mig, att hvit jag må blifva som snö",
O, två mig i renande blodet!
Och led mig vid handen för kommande tid,
Och skänk åt mitt hjärta din himmelska frid,
Och styrke du sviktande modet.

Så blickar jag framåt med glädje och hopp,
Och styr emot himmelska staden mitt lopp
I trots utaf allt hvad jag felat.
Och se'n, när en gång under palmernas sus
Jag vandrar omkring uti renaste ljus,
Då skall jag förstå hvad du velat.

Nyårstankar.

Tiden sina vågor kastar
Upp mot evighetens strand.
Lefnadsdagen skyndsamt hastar;
Ständigt rinner tidens sand.
Åren komma, åren fara,
Tiden kan ej stilla vara.

Lifvet, fullt af fröjd och smärta,
Växlar städse, dag från dag,
Stundom blöda våra hjärtan,
Stundom allt är blott behag.
Om vi fröjdas eller gråta,
Allt är blott en olöst gåta.

Då vi stå vid årets afton
Och begrunda hvad vi sett,
Eller skåda årets morgon
Och de ting, som än ej skett,
Hvem kan gifva ljus i tingen?
Men det svar jag hör är: "ingen".

Skall jag då i dunkel sväfva
Öfver allt, hvad lifvet ger,
Och med år och dagar väfva,
Men ej veta hvad som sker?
Skall jag aldrig kunna känna
Fullt de frågor, som mig bränna?

Hvad är känslor, underbara,
Som ett mänskohjärta har?
Är det drömmar blott, som fara,
Intet värkligt som blir kvar?
Skola genom själen jaga
Endast känslor, som bedraga?

Hvad är glädje, hvad är smärta,
Som uti mitt bröst sig rör?
Hvad är kärlek i mitt hjärta?
Hvad är hat, som malört strör?
Hvad är äga, hvad är mista,
Allt, ja, allt på lifvets lista?

Ack, I flingor, hvita, lena,
Som från skyn ha fallit ner,
Och I droppar, klara, rena,
O, hvem skall jag fråga mer?
Alla hafva sitt att göra;
Ingen, ingen vill mig höra.

Ack, mitt hjärta, trött af frågor
Öfver lifvets underting.
I mitt bröst gå höga vågor;
Allt syns löpa blott i ring.
Och hur än jag svaret söker,
Hjärtats kval sig blott föröker.

Men jag tar min gamla bibel,
Som mig tröstat mången gång,
För att skingra mina tvifvel
Och ur stormen föda sång.
Där i ord så underbara,
Strålar sanningsljuset klara.

Där jag ser ett Fadersöga,
Fullt af kärlek, fullt af ljus,
Le emot mig från det höga,
Värma upp mitt hjärtas hus.
Och jag känner glädjen åter,
Fast invid hans bröst jag gråter.

Från Guds städ i mörka natten
Ut en liten gnista sprang,
Flög utöfver land och vatten,
Där den föll, den stoftet tvang.
Det blef lif. Den skatten kära,
Nu uti vårt bröst vi bära.

O, mitt lif, en himmelsk flamma,
Klädd i höljet utaf mull;
Längtar dit, hvarifrån vi stamma,
Till en stad af glädje full. —
Där är svaret, vänner såta,
På hvar olöst **lif**vets gåta.

Tacksägelsedagen,

Vår president har sändt ett budskap ut
I hela landet, ifrån öster, väster,
Med en uppmaning skön, då vi till slut
Ha bärgat skörden in, att hålla fäster
I våra kyrkor och i våra hus
Och tacka för välsignelsen, Gud gifvit,
För hem och hägn och evangelii ljus
Och för den skörd, på våra fält har blifvit.

Det är vårt goda lands oskrifna lag,
Så gjorde fordom våra gamla fäder,
De afskilde för Herrens pris en dag
Att tacka Gud i by, på land och städer.
Ett härligt arf ha våra fäder skänkt,
Då de oss manade att Herren lofva,
Det har sig djupt i våra hjärtan trängt,
Det är vår ädlaste, vår bästa gåfva.

För gudstjänst ha vi samlats här i dag,
Vår gode Gud vårt hjärtas tack vi gifva.
Ty Gud i nåd skänkt oss sitt välbehag,
Och Jesus Kristus vill vår frälsning blifva.
Hvem har förtjänt en gåfva stor som den
Att få sin själ från syndens fläckar tvagen,
Och ha i Gud sin allra bäste vän
Och ej fördömas utaf gamla lagen.

Vi samlas få i frid och ostörd ro
Hvar söndag omkring kära bibelordet,
Som säger oss, att de, på Jesus tro,
Få äta fritt, när Herren dukar bordet,
Och dricka lif ur friska källan, klar,
Som styrka ger åt trötta barn i tiden.
Och hela bördan ifrån hjärtat far,
Och åter skänkes åt mitt hjärta friden.

Hur många gånger under detta år
Vi blifvit svalkade vid lifvets källa,
Jag icke tolka kan, ej ord förslår,
Men den har gjort oss outsägligt sälla.
När sorgen tryckt oss under tidens tvång,
Och våra svaga hjärtan velat svikta,
Och solen bränt oss under dagen lång,
Vi blefvo där vid källan vederkvickta.

Ibland vi stapplade på vägen fram
Och fruktade att aldrig målet hinna,
Han tog oss då så ömt uti sin famn
Och sade huldt: Jag hjälper dig att vinna.
Jag en gång trampat vägen, jag som du,
Och kämpat har mot fienderna alla;
Och jag är med och styrker dig ännu,
Och hvarje fiende för mig skall falla.

Du skänkt ett Elim uti öknen här,
En palmbeskuggad hviloplats på färden.
Och trötte vandraren du skänker där
En glädje stor, ej känd af fala världen.
Och så du bjuder oss till minnesfäst,
Ditt kött och blod du gifvit oss till styrka.
Och själf du talar till hvarenda gäst,
Din frid och fröjd du gifver till din kyrka.

Så tag, o Gud, vårt hjärtas tack i dag
För hjälpen stor, som du af nåd oss skänkte.
Och låt oss än i djupa, fulla drag
Få dricka lif i brunnen, som du sänkte
Från himlen ned till denna arma jord
Att frälsning för de fallna barnen blifva.
Det lefvande och kraftiga Guds ord,
Kan än, som fordom, trötte vandrar'n lifva.

Barndomsminnen.

O HEM, du ljufva ord förutan like!
Du stammar ifrån evighetens värld;
Du har en klang från gyllne harpors rike,
Som rycker sinnet ifrån tidens flärd.

Jag mins dig än, o kära barndomsminne —
Ett minne ljuft till lifvets sena höst. —
Du förer friska dofter till mitt sinne
Och fyller än med ungdom upp mitt bröst.

Jag mins dig än, du gamla kära hydda,
Och dina kära omkring spiselns häll,
De ljufva dagar, längesedan flydda,
De glada stunder under vintrig kväll.

Jag mins dig, fader, där med soligt öga,
Du blickar på din glada skara ner.
Ty känslan i ditt bröst var från det höga,
Från den, som verklig faderskärlek ger.

Väl var du stundom trött af dagens möda,
För dig ej alltid lätt var lifvets lott
Att med din arm åt nio tjäna föda
Och laga så, att de det hade godt.

Men aldrig lät du klagans toner falla
Från dina läppar, hulde, gode far.
Din glädje spridde glädje bland oss alla,
Din röst musiken för vårt öra var.

Och moder kär, din famn jag aldrig glömmer;
En fridens hamn för mig i barndoms dar.
Du i ditt sköte trötta barnet gömmer,
Och fri från sorg och ängslan där jag var.

Ej ringa lott dig Herren hade gifvit,
Och stundom hård och tröttande den var:
Att vårda och att fostra upp för lifvet
Den skara, som omkring ditt knä du har.

Jag stundom såg ditt ädla öga tåras,
Det se'n mig smärtat mången, mången gång.
Och mången gång ditt kärlekshjärta sårats
Af dem, du skött och älskat dagen lång.

Men ack, jag vet du längese'n förlåtit;
En moders hjärta allt förlåta kan.
De bittra tårar, du för oss har gråtit,
Till gyllne pärlor Gud förvandla kan.

Och syskon kära, långt i världen skilda,
Jag minnes er med glädje mången gång,
Hur under barndomstidens dagar milda
Vi blandade vår ljufva barnasång.

Ej alltid ville sämjan för oss räcka,
Det blef en fnurra uppå lekens tråd,
Men syskonkärleken ej den fick släcka,
Den knuten knöts blott ännu mera hård.

Men tiden bär oss fram på snabba vingar,
Och vi ha strötts i världen vida kring,
Det är en lag, som inga makter tvingar,
Vi föras bort ur hemmets ljufva ring.

Den tid har flytt, blott minnet återstår,
Jag får dig aldrig, aldrig mera åter,
Men till ett hem min längtans blickar går,
Där saknans tår jag aldrig mera gråter.

Föräldrar, syskon, få vi mötas där,
Uti det sälla, ljusa fadershuset?
Vi aldrig skiljas skola där som här,
Men samlas då kring den, som bor i ljuset.

Då skall en barndom utaf ljus och frid
Vi återfå i himlens ljusa salar.
För evigt fria ifrån sorg och strid,
Högt öfver jordens låga, låga dalar.

En fadersfamn skall oss välkomna där,
Då släkten samlats ifrån jordegruset.
Och Lammets sång skall brusa, ren och skär,
Och Gud och Lammet själf skall vara ljuset.

Omkring på gator utaf guld vi gå
Och språkas vid på flodens gröna stränder,
Och lifvets frukter vi då äta få
Och genomfara himlens sköna länder.

Men bäst af allt, att inför tronen stå
Och se vår Fader, som så högt oss älskat.
Och Jesu sällskap alltid äga få,
Som ifrån synd och dom oss hafver frälsat.

Barndomsdrömmen.

Hän till mina barndomsdalar
Och till minnet där, som talar
Ifrån fält och bärg och flod,
Där min barndoms vagga stod.
Ifrån skogar och från ängar
Och från tusen blomstersängar,
Strödda i den vilda trakt,
Där som furan håller vakt,
Viftande i skyn sin krona,
Och de gråa klippor trona
Öfver skogbekransad strand.
Hän till Nordens sköna land,
Där jag drömde barndomsdrömmar
Under bruset af dess strömmar.
Dit jag längtar än en gång

Att få lyssna till din sång.
Att få sitta under pällen
I den stjärnupplysta kvällen.
Se i insjön, spegelklar,
Månens bild, där fram han far.
Höra suset utaf vindar
Genom dina sköna lindar.
Där få drömma nu, som förr,
Om en vid och öppen dörr
Till de glada, ljusa zoner,
Och till lyckans gyllne troner.
Och som kung få segla i
Någon sky, som far förbi.
Ty som örnen upp mot höjden
Flög min fantasi och fröjden
Upp mot himlen, hög och blå,
Där de sköna världar gå.
Vintergatans ljusa bana
Bilden af den väg vi ana
Skall en gång den vägen bli,
Där min fot skall vandra fri,
Och jag gör den glada färden,
Som blott görs i sagovärlden.
Drömde jag om kärlek se'n,
Var den alltid varm och ren,
Röd som rosen, hvit som liljan,
Tjusande som mö på tiljan,
Ty den dröm var aldrig skild
Från min moders sköna bild;

Skönast ibland kvinnor alla.
Lycklig den dig mor fick kalla.
Drömde jag om mannamod
Jag min bild från lifvet tog,
Och jag såg bland stolta rader
En soldat, det var min fader,
Något öfver sex fot lång,
Axelbred med krigargång.
Så jag drömde, så jag tänkte,
Och min blick jag nedåt sänkte;
Lyfte åter upp min blick,
Rysning genom kroppen gick,
Ty jag såg vid kärrets vatten
Lyktegubben uti natten
Svänga högt sin fackla upp,
Slockna hastigt i sitt lopp.
Slocknar fort gör barndomsdrömmen,
Fort som häst med brustna tömmen
Flyr den från mig, och jag ser
Den i verklighet ej mer.
Så försvunno dagar ljufva,
Liksom blomman från sin tufva,
När de kalla stormar strö
Öfver fälten vinterns snö,
Och jag stod en yngling redan
Ett och tjugu år, och sedan
(Det är nu re'n a'rton år,
Men jag mins det som i går)
Ett farväl till barndomsdrömmar

Och till Nordens land och strömmar.
Sedan dess ha åren flytt,
Lifvets växling färger bytt;
Ljusa färger öfver lifvet,
Skuggor stundom har det blifvit.
Mycket minnet tappat har,
Barndomsdrömmen dock är kvar.

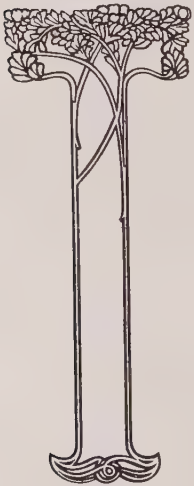

Omkring kvällbrasan.

Det var vinter upp i höga norden
Och dess svepning låg utöfver jorden,
Nyss så skön, men nu förfrusen vorden,
Och igenom skogen stormen tjöt.
Och till is har frusit takets droppar
Sång ej höres mer från trädens toppar,
Mellan trädens grenar norrsken hoppar,
Och sitt skimmer öfver drifvan göt.

Västan solen hunnit på sin bana.
Natten vecklat ut sin svarta fana,
Och, hvad under dagen knappt vi ana,
Träder fram inför vår häpna syn.
Liksom molnen fram på fästet jaga
Svarta skuggor genom själen draga
Obehindradt, såsom de behaga,
Som en krigshär drager genom byn.

Men inunder gråa himlapällen
Låg en koja, där i vinterkvällen,
Aftonbrasan brann på öppna hällen
Och en skara samlad var kring den.
Där var barn uti den muntra ringen.
Den var där, som, trött af jordetingen,
Njöt af brasan. Tänkte, gjorde ingen,
Uppå sängen och på sömnen än.

Ifrån logen in har fadern kommit.
Tusen sysslor mor fullborda hunnit.
Och sin plats i vrån har farfar funnit.
Allt är klart. I kvällen sagan bor.
Mången kväll man bärgens under tolkat.
Troll och jättar lär ha dem befolkat.
Fordomdags, det sägs, de dem urholkat
Till sin tillflykt undan Asa Tor.

Mycket fina sägas trollen vara,
Men sin glans de hade framtill bara;
Ryggen fick man aldrig se. Och fara
Är att troll det finnes bland oss än.
Uppå hällen eldens tungor bilda
Dunkla skepnader, fantastiskt vilda,
Och i drömmen, icke mera milda
Än i sagan, komma de igen.

Dessa stunder, dessa barndomsminnen,
Hur de fastnat uti våra sinnen.
Framtidsda'r hvad än I åt mig vinnen,
Om det glädje blir, om sorg och ve,
Hjärtat värmes dock vid tanken bara
Uppå stunden omkring brasan klara.
Huru långt vi än i världen fara,
Uti anden dock vi brasan se.

Mången gång jag nu i tanken dröjer
Vid aftonbrasan och där mig böjer,
Och hjärtats tack upp till Gud sig höjer
För ljufva minnen från flydda år.
Och då i bönen jag minnes eder,
Som brasan delat med mig. Jag beder,
Att Gud i nåd med sin ande leder
Till hemmet, där det är evig vår.

Naturen suckar.

När stormen hviner omkring fjällen
Och Bore ryter vred och vild,
Och lång och mörk är vinterkvällen,
Och brasan brinner varm och mild;
Då kommer från de ljusa zoner
En liten sångmö till mig fram;
Hon slår på lyran några toner,
Som uppå lätta skyar sam.

Det låg utöfver anletsdragen
En skugga, lik en skymningsstund.
Då kände jag mig helt betagen,
Och hjärtat skalf, som löf i lund.
Hon lägger varsamt hvita handen
På silfversträngen, ren och klar.
Och med den tonen följde anden
Till sångens värld, där hem han har.

Där hörde jag i toner klara,
Fastän de ljödo vemodsfullt,
En suckan tung, som nattens mara,
Ty den var nödens offerkult.
Uti den tonen låg ett hjärta,
Ett haf af lidande jämväl,
Ty tonen tolkade den smärta,
Som stundom bor i mänskans själ.

Den tonen grep som ingen annan,
Ty den var hjärtats kända sång.
Och jordens släkten smälte samman
Uti en suckan, djup och lång.
Den sucken går igenom tiden
Och hinner evighetens strand.
Den kommer som en följd af striden,
Ett eko utaf kvalens brand.

När vinden susar hör jag rösten
Utaf de bittra klagoljud,
Och hvarje vissnadt löf om hösten
Mig täljer samma sorgebud.
När emot stranden hafvets vågor
Sig hvälfva fram med skum och dån!
När fästet brinner uti lågor,
Allt talar samma trots och hån.

När skall en gång naturens strängar
Blott sända glädjetoner ut,
Och vi uppå dess blomsterängar,
Blott glädje njuta få till slut?
Så frågade mitt arma hjärta,
Så har det frågat mången gång.
Skall en gång tidens kval och smärta
Förbytas uti ljuflig sång?

Då ljöd ifrån de gyllne strängar
En ton så underbar, så skön;
Den kom från himlens blomsterängar,
Den kom som svar uppå min bön.
Den sade mig, att bortom tiden,
Långt från förgänglighetens strand
Man ostörd njuter himlafriden;
Ej suckan hörs i Kanaans land.

O, tag mig, sång, på dina vingar
Och bär mig till det sköna land!
Ack, slå min lyra, så den klingar
Och sänd en ton från glädjens strand!
Och när den når till jordegruset,
Må sorg och suckan fly för den.
Ja, må den sprida sanningsljuset
För vandraren till himmelen.

En fristad.

Mång' tusende gånger där stått för min syn,
Om det varit på jorden eller i skyn,
Det kan jag ej riktigt förklara,
En fristad för själen, en trygande borg,
Som skydda mig kan ifrån jordlifvets sorg;
Där evigt jag hemma får vara.

Den borgen bland lummiga träd skymtar fram,
Och bäcken så lustigt bland stenarna sam,
Dess vatten i solskenet blänker.
Han jublande kastar sig ned för en brant
Och blommorna le, som stå vid dess kant,
Ty på dem sitt vatten han stänker.

När sedan i skuggan bland blommor och sång,
Man vandrar omkring på den slingrande gång,
Som leder till löfrika salar,

Och där uti drömmande sällhet en stund,
Bland ljufliga minnen få göra en rund
Och lyssna till rösten som talar.

Och rösten är ljuflig som änglarnas ton
Den de sjunga inför den eviges tron,
När honom sin hyllning de skänka.
En aftonvinds hviskning, en brusande våg,
Den går genom själen, den fyller min håg
Med sällhet, som sorgerna dränka.

Se och lär.

Uti furan på vår gård
Satt en fågel, som en "lord",
Och han sjöng en liten visa,
Som jag tror, att Herren prisa;
Sången hjärtats strängar rörde,
Som från furans gren jag hörde.

Uppå ängen pålle sprang,
Han är utaf bästa rang,
Glad han är vid hafrekrubba,
Glad då han för vagnen "knugga".
Så jag vill af pålle lära,
Att med fröjd min börda bära.

Blixtar flamma för min syn,
Lysa upp den mörka skyn,
Rägnet faller ner i strömmar,

Huset brakar i dess sömmar,
Men jag lärt: Guds änglar skydda
Såväl mig som ock min hydda.

Rägn har svalkat sommardag,
Blommor dofta med behag;
Af det rägn, som Herren gifvit,
Ha de nu så friska blifvit,
Doften tjusade mitt sinne,
För till hjärtat månget minne.

Öfver gräset lien gick,
Just i går det falla fick,
Men i dag det har fått dricka,
Och det börjat uppåt blicka,
Och det säger till mig: Skåda
Nåd i allt, ja nåd i våda.

Min ljufva dal.

Jag stod en gång uti en dal,
Där blommor växte utan tal,
Och fri sprang källan fram.
Där rådde lugn och där var ro.
En sångartrupp där hade bo,
Och bäcken stilla sam.

Där var jag glad, ty jag var nöjd.
Min dal var rik på hjärtefröjd,
Men fattig på besvär.
Och om jag kände någon gång,
Att dalen blef mig alltför trång,
Han var mig ändå kär.

Men så en dag jag blickar opp
Och ser från bärgets stolta topp
En kungsörn blicka ner.

I blicken läste jag förakt
För dalens trånga, låga trakt.
Åt dalen stolt han ler.

Och då jag tänkte: Visst du har
Det härligt där i höjd, du far.
Ack den, som vore där.
Och så jag lämnade min dal,
Jag mötte möda, mötte kval,
När upp jag klifva lär.

Och efter mången möda svår
På bärgets spets jag slutligt står
Och stormen kring mig far.
Af kyla skälfver hvarje lem,
På bärgets topp jag har ej hem,
I dalen hem jag har.

Och till min dal jag åter går,
Där lugn och ro jag njuta får
Vid friska källans våg.
Ej mer jag trånar efter dig,
Ej bärgets topp mer tjusar mig,
Till dalen står min håg.

Förtal.

Jag känner en bjässe,
Som är i sitt ässe,
Om syssla med andra han får.
Han har många vänner,
Det vet han och känner,
Då kring uti bygden han går.

Vi på honom stöta,
Där gummorna möta
Att dricka sitt kaffe med smak.
Och mycket han känner
I frågor, som bränner,
Och säker han är på sin sak.

I rökares läger,
Där grannar man väger,
Du finner vår bjässe förvisst.
Han laget kan lifva,
Och råd kan han gifva.
På nyhet han ej lider brist.

Han går ock till kyrka,
Där människor dyrka
Sin Gud uti andakt och bön.
Han kan ock utleta
Hvad människor veta,
Och ändå begär han ej lön.

I sta'n och butiken
Han håller utkiken,
Och märkliga öron han har.
Och allt hvad som händer
På tungan han vänder,
Se'n med det i bygden han far.

Han vet hvad du tänker
Och smider hop ränker,
Ty han är en skickelig smed,
Och stoff kan han samla
Från unga och gamla,
Ty det är ju alltid hans sed.

Och om du vill veta
Hvad bjässen kan heta,
Så skall jag dig säga det nu:
Förtal honom kalla
Vi människor alla,
Och akta dig för honom du.

På namnet vi gifvit
Han rasande blifvit,
Ty han vill ju heta vår vän.
Men hur han än ryter,
Och hur han än skryter,
Vi ändra det namnet ej än.

Högmodet.

I många år jag gått
Och traskat här i världen,
Jag många möta fått
På denna långa färden,
Jag stora sett och små,
Men jag var störst ändå.

Och lärda har jag sett
Och hört dem föreläsa,
De hade mycket vett
Och glas uppå sin näsa.
Mot mig de voro små,
Ty jag var värst ändå.

Och starka såg jag med,
Som kunde bördor bära,
Som slogo skaror ned,
Men intet fick jag lära.
Jag måste från dem gå,
Ty jag var värst ändå.

Och präster har jag hört
Från predikstol predika.
Det har mig stundom rört
Och gjort mig godt tillika,
Men så jag tänkte på,
Att jag var bäst ändå.

Och mycket har jag läst,
Som andra hafva skrifvit,
Det kunnat vara bäst,
Det skulle jag medgifvit,
Om jag ej tänkt uppå,
Att jag var bäst ändå.

Vi hafva i vår trakt
Dem, som sig kalla kristna,
De sjunga efter takt,
Ibland de också vittna,
De bedja väl också,
Men jag är bäst ändå.

Det fins en här och där,
Som har ett präktigt hjärta,
Som mycket gifva lär,
Och se'n med färger bjärta
I präss berömmas må,
Men jag är bäst ändå.

I skalders värld jag gick,
Där sköna sånger klinga,
Jag sånger höra fick,
Som mänskoandar tvinga.
Tegnér sjöng där också,
Men jag sjöng bäst ändå.

Halleys komet och solen.

Hvad är det, som vändt våra blickar mot höjden,
Som gör att vi spana med längtan och hopp
Säg är det ett budskap om eviga fröjden,
Som vandraren förer till oss i sitt lopp?

Hvad är det för ängslan den vandraren väcker,
Där framåt han rusar i strålande glans?
Månn' gyllene släpet till jorden väl räcker?
Säg, dödar han oss med sin väldiga svans?

Att något förunderligt måste oss hända,
Då vi få besök af så långväga gäst,
På det är man viss, men hvartill det kan lända,
Se det är den fråga, som nu bryr oss mäst.

Och medan vi ängslas och så resonera,
Han far oss förbi, far i rymderna ut,
Och hur man än späjar, han ses icke mera,
Förr än detta sekel sig närmar sitt slut.

Och hur man har fruktat och hur man har prisat
Den långväga vandrarn, han kom och han gick
Den vägen, som Herren för honom utvisat,
Han följde sin bana till punkt och till prick.

Af nåd och af nöd väl han intet oss skänkte.
Sitt pris fick han visst för den svans som han bar.
Och när jag det såg i mitt hjärta jag tänkte:
Väl glömd är vår sol, men ändå är hon kvar.

Ack härliga sol, du hvar morgon mig väcker,
Och för till mitt hjärta en hälsning från Gud.
Och på dina gyllene strålar du räcker
Mig hälsa och lif utan bullrande ljud.

Och ängar och fält du bekläder med grönska.
Ditt leende mildt väcker blommorna upp.
Hvad skönt vi få njuta, hvad godt vi oss önska,
Det sänder du oss under dagarnas lopp.

Och vid dina strålar sig jorden får värma.
Din like fins ej bland de gyllene klot.
Hur mycket vi än för kometerna svärma,
Du fyller din plats utan klagan och knot.

När fjättrar du löst ifrån porlande bäcken,
Du speglar ditt strålande anlet' så nöjd,
Och fågeln i lunden och rosen på häcken,
Sig bada uti dina strålar med fröjd.

Men just för din trohet du ofta förglömmes,
Man minnes dig först, när man saknar dig här.
Men ack, till den glömska du sålunda dömes,
Ha tusenden dömts, som sig offrade här.

I kärlek de skänkte det bästa de hade,
De gjorde det allt utan ringaste knot.
Men uti vår villa vår hyllning vi lade
För den, som ovärdigt vårt tack tog emot.

I junuari.

Jorden ligger slagen
Uti hårda band.
Snö och is är dragen
Öfver sjö och land.

Kalla stormar ryta
Omkring skog och bärg.
Rysningar sig bryta
Genom ben och märg.

Men var lugn och stilla,
Allt förändras här.
Vinterns dagar ila;
Våren är oss när.

Solen kommer åter,
Varm och mild och ren.
Fågelsången låter
Gladt från trädets gren.

Gräs och blad då spritta
Fram ur vaknad jord.
Gladt små sippor titta
Fram på tufvans bord.

Dofter luften fyller,
Tjusar själ och kropp.
Bonden kornet myller,
Med ett gladligt hopp.

Rägn och solsken locka
Växtligheten fram.
Barnen blommor plocka
Uti dalens famn.

Så vi stilla bida
Under kulen dag.
Vinterdagar glida,
Snart är allt behag.

Då vi glömma vintern
Med dess storm och snö.
Fröjdas uti våren,
Som en yster mö.

Så är pröfningstiden
Som en vinterdag,
Hjärtat fylls af striden,
Med dess bistra drag.

Men som vinterdagen
Flyr den hastigt bort.
Glädjens vår, är lagen,
Kommer inom kort.

Då vi glömma striden
Med dess bittra sorg.
Njuta segerfriden
I vår lyckas borg.

Hvad gör du för de värnlösa små?

När Herren välsignat i stort och smått,
Du rikliga skördar från fälten fått
Och lycka och glädje i öfverflöd,
Och barnen ej sakna ett rikligt bröd,
Hvad gör du väl då för de arma små,
Som utan föräldrar i världen gå?

När Herren dig leder med trofast hand
Och förer dig framåt mot fridens land,
Du faller ibland, men han upp dig tar
I famnen huldt, som en älskande far.
Säg, räcker du handen till några små,
Som här i världen så ensamma gå?

När Herren har dukat för dig sitt bord
Och fröjdar ditt hjärta med lifvets ord
Och låter dig dricka ur källan klar,
Som lefvande vatten tillfyllest har,
Säg, fröjdar du då några kära små,
Som ofta i nöd och bekymmer gå?

Vet, Herren har lofvat att löna den,
Som här uti världen är barnens vän,
När du strör glädje för barn på din stig,
Det Herren skall räkna som gjordt åt sig,
Och du skall välsignas af många små,
Och Herren välsignar dig äfven så.

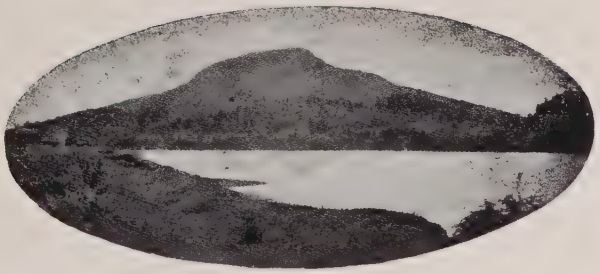

Bibelkritiken.

Red. Waldemar Lönnbeck tillägnad.

I mång' tusen år har striden stått
Mellan ljus och mörker i tiden.
Släkten ha kommit och släkten gått,
Men hetare blifver den striden.
Mörkret stridde med eld och blod,
Men ljuset med sanningen stod.

Ljuset vann seger. Land efter land,
Sig böjer för himmelska makter.
Frälsningens jubel från strand till strand,
Det ljusnar på mörkaste trakter.
Trupp efter trupp tränga de fram;
Guds härar ej komma på skam.

Då ropar satan: "Allt går på tok,
Nu duger ej gamla taktiken;
Hon är för mäktig, den gamla bok."
Så framträder bibelkritiken:
"Om jag blott ställer mig som en vän,
Så skall jag nog lura dem än."

Och det blef glädje och det blef gny,
För kritiken upp man sig reser,
Och bud man sänder från by till by
Att samla ihop hypoteser.
Och snart man har en väldig stack,
En ömkelig skatt — ack, ack, ack!

Kritiken sig kläder som resenär
Och till ljusets läger han drager.
Han knackar på. En främling är här!
Och regeln från dörren man tager.
Hvar kommer du från, främling säg?
Lång och mödosam var min väg.

Den gamla skatten var mig kär,
Som kallas de heliga skrifter;
Därför jag sökte sanningen, där
Den gömmes i urtidens grifter.
Jag sökte bland stenar och grus,
Ett klarare sanningens ljus.

Jag har funnit att skriften är god,
Men bättre den kunde dock blifva,
Om man endast den saken förstod,
De oäkta bladen bortrifva,
Ty sådant har smugit sig in
I boken du kallar för din.

Och med ifver man griper sig an
Att stycka hvad heligast varit.
Och dess mera man sökte man fann,
Att skälmar med boken förfarit.
Och när man har slutat man har,
O ve, endast pärmarna kvar.

Och med häpnad stod kyrkan och såg
Hur ömkligt den boken sig tedde.
Och den modiga skaran snart låg
Förlamad. Men kritik sig redde,
Att intaga fältet med makt.
Dock någon på muren står vakt.

Det är Lönnbeck som kommer; och nu,
Som Gideon, lyser med "Fackla".
Far fort i ditt verk att lysa du,
Kritiken har börjat att vackla.
Vår bibel igen ha vi fått,
Och intet förloradt har gått.

Vi fröjdas åter; segern är vår,
Och vi tåga mot nya strider.
Herren leder, till seger det går.
Snart inbryter ljusare tider.
"Facklan" lämnas på ödslig strand,
Då vi hunnit till ljusets land.

Till min hustru på hennes 30:de födelsedag.

Invid fjällarnas fot, där norrskenet brann,
Där uppsprang min lilja, så fager och grann.
Icke växte hon upp uti slottets park,
Men hon fann sig en plats på helt vanlig mark.
Ej spridde hon doften i konungens hus,
Men hon var för sitt hem båd' solsken och ljus.

Så flydde din barndom, den ilade fort.
Man flyttar dig snart till en aflägsen ort.
Till landet i väster du styrde din färd,
Med din far och mor till en aflägsen värld.
Det landet var godt och du växte där opp
Till en jungfru, så skön som en rosenknopp.

Det är tolf år se'n, ack, jag minnes det väl,
Ditt anlet' jag såg, o, det fröjdar min själ.
Ej drömde jag då om en lycka så stor,
Att få ta dig i famn och kalla dig "mor".
Men hjärtat var fånget, jag kände det nog,
Af ditt strålande öga där oskuld log.

Jag sade mitt hjärta att slita sig lös,
Ty du kan aldrig vinna den skönaste tös.
Jag sade: O, kärlek stig ned i din graf!
Men kärlekens fjättrar ej lätt skakas af.
Jag sökte i hjärtat min kärlek få gömd,
Men en fånge jag var, därtill var jag dömd.

Men slutligt jag fattade mod som en man,
Och sade: Min kära, bönhör, om du kan!
Och fast jag var ringa, ändå blef du min,
Och kärlekens kyss uppå kinden blef din.
Så gingo vi glada till prästen en dag,
Vår kärlek få stadfäst af gällande lag.

Elfva år vi seglat på lifsflodens ström,
O, de åren ha hastat snabbt som en dröm.
Tillsammans vi gråtit och jublat och lett,
Och kämpat i striden och sjungit och bedt,
Och seger Gud gifvit i tider af strid,
I sorgernas dagar han gifvit sin frid.

Ej alltid vår resa var solig och mild,
Men stundom den varit af stormen en bild,
Då sjukdomens våg emot farkosten stött,
Och spöklika skuggor i natten vi mött.
Men stormen sig lägger och skugorna fly,
Och natten bortjagas och dagen blir ny.

Hur långt det är kvar till dess hamnen vi nå,
Det veta vi icke men mot den vi gå,
Om vi uti tro och i bön hålla ut
Skall sällhetens rike vi hinna till slut,
Ty allt, som vill hindra en längtande brud,
Blir kvar här i världen, då hon går till Gud.

Ack, åren de elfva, hur hastigt de gått,
Men mycket på dem jag mig lära har fått.
En sanning sig djupt i mitt hjärta har fäst,
Ett hem, med små barn och en maka är bäst
Af allt, som vår Herre för jordlifvet skänkt,
När uppå vår lycka för tiden han tänkt.

Ej mycket det är för din kärlek som lön,
Den gåfva jag ger är ej synnerligt skön.
Tag mot mina verser är min förhoppning.
Jag böjer mig djupt för tretti års drottning.
Så styr nu ditt rike i kärlek och frid,
Min doftande lilja, för kommande tid.

Födelsedagsgratulation.

Till min hustru.

Det är högtid i Komstads prästgård i kväll,
Och hvarenda medlem är jublande säll,
Och skåla med kaffe och kromkakor till,
Och slå på vår lyra en tjusande drill.
Så fröjdas vi alla, enhvar det väl får,
Ty frun fyller nu sina trettio år.

Ej alltid vi vågat att hoppas uppå,
Att denna din födelsedag fira få,
Ty ofta en knackning på dörren vi hört,
Och dödsångstens kval i vårt hjärta sig rört,
Och rosen försvann och så blek blef din hy.
Men dödsängeln lyfte sin vinge att fly.

Och därför så är du ibland oss i dag,
Om icke så frisk, så ändå är du glad:
Din glädje ger eko af sång i vårt bröst,

Ditt strålande anlete skänker oss tröst,
Då vi tryckas här nere af sorg och strid,
Då skänker din närhet åt hjärtat ljuf frid.

Och tre gånger tretti vi önska dig till
Af lyckliga år, om vår Herre så vill,
Att hjälpa och vårda och trösta så ömt,
Din make och barnen, du aldrig förglömt.
Och vi vilja gifva i gengåfva se'n
Vår kärlek så varm och som solstrålen ren.

* * *

Ja, tretti' år ha svunnit nu,
Se'n först du stämt din lyra.
Ack, åren hastigt svinna ju,
Du blifvit mor åt fyra,
Som älska dig på barnavis
Med kärlek ren som solen;
Uppfostra dem till Herrens pris,
Led dem till nådastolen.

Må våra gossar blifva män
Med mod och kraft och värma,
Som kämpa gladt för sanningen,
Och rädda så de arma,
Som lefva uti synd och nöd,
I satans ränker snärjda,
Ty Jesus blef för alla död,
Han vill dem alla rädda.

Och våra flickor, rara små,
Må äfven de bli liljor två,
Som i din vård må växa upp
Och sprida doft som rosenknopp
I solens sommarvärma,
Till fröjd för många arma.
En Jesu Kristi vällukt skön,
Så blifver rik din arbetslön.

Må Herren skänka många år
Tillsammans med dina kära,
Och må du, som i lifvets vår,
Af lyckans frukter dig nära.
När höstens vindar från lifvets träd,
Bortrycka löfven, de sköna,
Må du, ett ax från en mogen säd,
Din Herres arbete kröna.

Ett heligt tal.

Till min hustru.

Tolf, det är visst ett heligt tal,
Tolf voro ju Jakobs söner.
Af stenar tolf man gör sitt val,
Vid hvilka man offrar böner.
Tolf gånger tolf i tusen tal,
Är ock kören i Lammets sal.

På Karmel Elia har byggt
Ett altar för Jakobs stammar.
På stenarna tolf offras tryggt
Och offerlågan ren flammar.
Och seger han vann genom bön,
Och död blef de svekfulles lön.

Mästaren väljer sina män,
Apostlar skulle de blifva,
De voro tolf. De äro än

En makt, som vårt mod kan lifva.
Och två gånger tolf troner stå
Inför Gud, med de äldste på.

Tolf portar till den nya stad
Johannes i syn fick skåda.
Genom dem tågar skaran glad
Där ostörda fröjder råda.
På grundvalar tolf staden står;
Lycklig den, som där ingår.

Ett heligt tal vi fira nu
Af år, så kära och dyra.
I tolf år du varit min fru
Och därför jag stämt min lyra.
Tolf igen och se'n ett därtill,
Blir silfverbröllop om Gud vill.

En blombukett.

Till min hustru på hennes 32:dra födelsedag.

Jag vandrade bland blomster mång' —
I lifvets örtagård en gång
Jag vandrar där så gärna —,
De doftade i solig vår,
Och på dess blad låg nattens tår
Och glänste som en stjärna.

Och förr än daggen gått sin kos
Med varsam hand jag tar en ros,
Den fagraste jag finner.
Och rosen skön var purpurröd,
En bild utaf den kärleks glöd,
I tvänne hjärtan brinner.

Och sedan styr jag stegen dit,
Där liljan stod så skär och hvit,
Med tåren i sitt öga.

Af oskuld sinnebild hon är,
Ty fläck fins ej på liljan skär;
Hon stammar från det höga.

Och blåklint ses vid vägen stå,
Af dem jag tager en också,
Om trohet de mig minna.
De tala ock om himmel blå,
Där stjärnor uti ringdans gå
Och uti strålglans brinna.

Så plockar jag mig en bukett
Af grönt och gult och violett,
Af blommor, som ej sårar.
Och sedan går jag glad med den,
Att gifva åt min lilla vän
På två och trettio vårar.

Nu sommaren har tagit slut,
Dess blomsterprakt har ock dött ut,
Af saknad himlen gråter.
Må min bukett få föra in
En sommarfläkt med doften sin,
Tills våren kommer åter.

Lyckönskan.

Till prof. F. J. Hallinbäck och fru på deras bröllopsdag.

Det kom ett rykte från sydlig slätt,
Som nådde mitt öra i norden.
Det kom med vingade dufvan iätt,
Att kärleken lefver på jorden.

Ryktet förtäljde att Hallinbäck
Har vunnit sitt mål här på jorden,
Att Catrin redt sig till brud så täck,
Och att snart dukas bröllopsborden.

Ryktet fyllde mitt hjärta med lust
Att på värs en lyckönskan skrifva:
Att lifvet blifver soligt och ljust,
Och Herren Er lycka må gifva.

I älsken hvarandra med kärlek varm,
Det åren till fullo bevisat.
Må kärlek städse bo i Er barm,
Den kärlek, som mången beprisat.

Må lyckans ängel med vinge täck
Sitt ljusskimmer strö uppå färden.
Och rosor dofta på blomsterhäck,
Att fröjda Ert lif här i världen.

Må vänner sluta ring kring Ert tjäll
Med en kärlek mer stark än döden.
Och kärlek flamma på hemmets häll,
En kärlek som himmelska glöden.

Så seglen ut, I lyckliga tu,
Öfver lifvets ljufliga strömmar.
En tid I lefvat, och lefven nu,
I kärlekens ljufliga drömmar.

Den drömmen är skön som änglasång
Och mäktig som himmelens lagar.
Må den ock för eder blifva lång,
Ja, så lång som jordlifvets dagar.

Men skulle den floden någon gång
Uppröras af motgångens vindar,
Lyssnen till kärlekens ljufliga sång
Ifrån vårens lummiga lindar.

Födelsedagsminne,

Till C. J. Anderson.

Det gifves dagar mera stämningsfulla,
Då sinnet fylls af hvad som skett och sker,
Och vi med häpnad se hur stunder rulla,
Och bär oss emot lifvets afton ner.
En sådan stämningsdag du nu har haft,
Då än ett år till sextifem du lagt.

Ack dessa år, hur underbart de flydde!
Du minnes dem som vore de en dröm.
Du minnes än då lifvets morgon grydde,
Och hur du seglat ned på lifvets ström.
Så ilar fort den tid oss Herren gaf,
Den hastar emot evighetens haf.

Men ack hur skönt, du lärt att känna Herren,
Som huldt på fadersarmar bär sin hjord.
Du skådat Jesus, med de djupa ärren.
Du har fått frid igenom Herrens ord.
Och detta ord det skänker än sin fröjd,
Då själen utaf världens sorg är böjd.

Visst har du haft din del af fröjd och smärta,
Ej alla dagar varit solsken blott.
Men den, som hvilar vid Guds fadershjärta,
Har alltid lifvets allra bästa lott.
Så har du hoppats under kulen dag
På fröjd och solsken efter Guds behag.

Och den, du hoppats på, har aldrig svikit,
Hans makt är alltid som hans kärlek stor.
Och den, dig lofvat föra in i riket,
Är Han, som uti härligheten bor,
Och Evig Fader är hans sköna namn,
Så ömt han sluter barnen i sin famn.

Och ser du framåt, o, hvad fröjd i hoppet,
Att snart få vara där vår Jesus är!
Då evigt slutadt här är vandringsloppet
Och du är hemma hos din Fader kär.
O, hvad fröjd uti de sällas land,
Ack, Herre, led oss dit med trofast hand!

Men ack, min broder, du behöfs för striden,
Ty Herrens här ju alltid strida får.
Och därför önska vi dig än af tiden.
Ett rikligt mått med många, många år;
Så lycka till att länge bland oss bo,
Och haf i Gud en hel och ostörd ro.

En hjärtlig lyckönskan,

Till Oscar S. och Chrestin Modig.

Min hjärtliga lyckönskan sänder jag nu,
Till dig, broder Oscar, så ock till din fru.
Det är något sent för Ert bröllop visst,
Och jag beder om ursäkt, nu för min brist.

Min broder, du sökte ju länge och väl,
Att finna bland utsökta flickor en själ,
Som ville med dig uti äktenskap gå,
Och icke ditt älskande hjärta försmå.

I stormarnas land du fann henne till sist;
Den skönaste jungfru för dig är hon visst.
Och lyckan den ville, att framgång du fick,
När med kärlekens bön till henne du gick.

Så hafven I börjat att segla framåt
Tillsammans på okända ödenas stråt.
Hvad lifvet skall gifva af väl och af ve,
Det känner blott han, som vårt öde kan se.

Ack, vårt lif har sitt mål bortom tidens strand,
Och vi lefva ej blott för ett jordiskt land;
Vi äro blott främlingar här på vår färd,
Och skynda framåt mot den himmelska värld.

Och därför Gud gifver af lycka och nöd,
Det som oss kan rädda från andelig död
Så rifver han sönder vår fiendes garn
Och frälsar för himlen sitt älskade barn.

Då lyckan Er för uppå solbelyst höjd
Och låter Er smaka af jordlifvets fröjd;
O, glömmen ej Herren i medgångens dag,
Ty sann lycka fins blott i Guds välbehag.

Men pröfningar komma och pröfningar gå,
Och kanske de finna på Eder också,
Då veten, att vägen den bästa det är,
Och att uti nöden är Herren oss när.

Då skall Edert lif blifva lyckligt och skönt,
Och mödan med ljufliga frukter bli lönt,
Och Herrens välsignelse blifva den borg,
I hvilken I bon, så i glädje som sorg.

Af allt hvad i världen kan vinnas och fås,
Det fins blott en skatt, hvilken aldrig förgås:
Guds ord, som han gifvit till ljus på vår färd,
Igenom den mörka och syndfulla värld.

O, bruken det flitigt uti Edert hus!
Det blifver i mörkaste natten ett ljus,
Som lyser och leder tills solen går upp,
Med värmande strålar, som lifva Ert hopp.

Ett altare byggen åt Herren vår Gud,
Från hvilket I uppsänden bönernas ljud.
Och Herren skall sända Er fröjd utan tal.
Och föra Er hem till sin himmelska sal.

Farväl,

Till familjen John Johnson.

Farväl är ett ord, som jag aldrig har älskat,
Och dock ha vi fått det i språk och i skick,
Ty just som vi kommit och vännerna hälsat,
Så måste vi gifva dem afskedets blick.

Att vänner få äga, med dem vara samman
I glädje och sorg och i kamp och i strid,
Med trossyskon samlas i fröjd och i gamman,
En försmak är det af den himmelska frid.

Guds nåd är en makt, som vårt hjärta förenar
Med syskon i nåden. Ack, saliga band!
Hur tomt vore lifvet om kärlek ej enar
Oss alla på vägen till himmelens land.

Och bland våra vänner vi Johnsons ock nämna.
De länge ha bott på vår härliga ort.
Men nu de beslutat sig för att oss lämna,
Och flytta till Wagner, det hafva vi sport.

Haf tack för de stunder vi eder fått äga.
Haf tack för den trefnad I oss ha'n beredt.
Ett hjärteligt tack vi er alla vill säga
Och önska, att allt till ert bästa har skett.

Vi önska er lycka och välgång på färden.
Må Herren er skydda och hjälpa framåt,
Att icke ert hjärta må fastna i världen,
Men ständigt mot himmelen leda er stråt.

Så skola omsider från jorden sig samla,
De skaror, som Herren har köpt med sitt blod.
Där träffa vi vännerna, nya och gamla;
Vi skola ock skåda vår Frälsare god.

Vi där aldrig säga farväl till hvarandra;
Vi fälla ej mera en saknadens tår
Som här vi få göra, då hemåt vi vandra;
Nej, där är blott glädje från år och till år.

Afskedshälsning.

Till Oscar Johnson.

Bland vår unga glada skara
Ha vi Oscar Johnson ägt,
Men han ämnar från oss fara,
Det på vågen länge vägt.
Hvarför det jag ej förstår.
Själf för sitt beslut han rår.

Så jag vill min luta stämma,
Sjunga några afskedsord,
Att du icke må förglömma
Gamla vänner här på jord.
Sången enkel är förvisst.
Skalden ock är full af brist.

Men han äger dock ett hjärta,
Uti hvilket känslor bo,
Om han ej med färger bjärta

Måla kan, det skall du tro.
Och när känslan blott är ren,
Blir det väl med sången se'n.

Så vi haft dig bland vår skara
Uti några korta år,
Men nu vill du från oss fara.
Det är ledsamt, att du går.
Men vi hoppas, att du vill
Snart ibland oss slå din drill.

Var välkommen till oss åter,
När ditt hjärta manar dig:
Så det bland oss alla låter.
Var välkommen ock från mig.
Är du ensam, kom ändå.
Kommen ock, om I blin två.

Återseendet står kvar.

Vid fru John Olsons bår.

Broder, sörj ej hvad du saknar,
Lyft din blick mot himlen opp;
Hon, som sofver, åter vaknar,
Så är kristnas sälla hopp.
Gläds ,att du det hoppet har,
Återseendet står kvar.

Känner du det tomt i världen,
Se'n din maka från dig gick,
Stormar känslan under färden,
O, hvad tröst: hon hembud fick.
Gläds, att du det hoppet har,
Återseendet står kvar.

Lyckans stunder äro korta,
Uti sorgens jämmerdal.
Sorgens stunder snart är' borta,

Och vi stå i himlens sal.
Gläds, att du det hoppet har,
Återseendet står kvar.

Då de lämna, våra vänner,
Som vi mycket älskat här,
Det fins en, jag honom känner,
Som är alltid oss så när.
Gläds, att du det hoppet har,
Återseendet står kvar.

Snart en dag för dig upprinner,
Full af glädje, full af ljus,
Och din vän du återfinner
I vår Faders sälla hus.
Gläds, att du det hoppet har,
Återseendet står kvar.

Döden aldrig mer skall rycka
Våra kära ur vår famn.
Till vårt hjärta få vi trycka
Dem i fridens sälla land.
Gläds, att du det hoppet har,
Återseendet står kvar.

Vid Samuel Norgrens bår.

Ett moget ax nu fallit har
För liemannens hand;
Från världens åkerfält det var.
Till himlens ljusa strand
Han flyttades från lifvets strid
Att bo hos Gud i evig frid.

Hur mången gång han längtat här
Från jordens låga dal
Att vara hos sin Jesus kär
I himlens fröjdesal.
Nu är han där. I glädje stor
Han sjunger i de frälstas kor.

Nu vi ditt minne äga blott;
Det minnet är oss kärt.
Att ha dig bland oss var den lott,

Oss Gud af nåd beskärt.
Ett barn åt Gud, du var så from.
Vi sakna dig ,din plats står tom.

Jag ser dig än, där böjd du låg
Vid helgad altarrund
Och upp i bön till Herren såg.
Han var din frälsningsgrund.
Och när din bön till himlen gick,
Min ande ofta vingar fick.

"Du köpt oss med ditt blod åt Gud" —
Det var din högsta fröjd.
Och nu, en Jesu Kristi brud,
Du uti himlens höjd
Får sjunga Guds och Lammets sång
I hela evigheten lång.

Och nattens skuggor breda sig
Ut öfver fält och äng;
Och barnen samlats omkring dig,
Omkring din hvilosäng;
Du tager afsked utaf dem,
Då sade du: "Ja, vi gå hem!"

Ja, hem du gått; farväl, farväl!
En gång i ljusets land
Vi möts igen, du trogna själ,
Vid flodens helga strand.
Och där i nyfödt paradis,
Vi sjunga gladt vår Jesu pris.

Tacksamhet.

Ett svar till John Olson på hans dikt "Våra föräldrar".

Bland mycket, som jag lärt
Att hålla dyrt och kärt,
Är tacksamhet.

Det som ej kostar stort,
Men mången lycklig gjort,
Är tacksamhet.

Ett rim du sände mig,
Så vill jag sända dig
Min tacksamhet.

Som svar uppå din dikt,
Jag känner väl min plikt,
Är tacksamhet.

En far och moder öm
Ej verka för beröm,
Men tacksamhet.

De fordra icke mer,
Och jag med glädje ger
Min tacksamhet.

De offrat mången slant,
Så vill jag, det är sant,
Ge tacksamhet.

De fällde mången tår.
Hvad läker hjärtats sår?
Jo, tacksamhet.

De sig ha möda gjort,
Jag vill nu skynda fort
Ge tacksamhet.

Så vill jag dag från dag,
Det är mitt hjärtas lag,
Ge tacksamhet.

Vår tid så hastigt flyr:
Till far och moder dyr
Gif tacksamhet.

I dag de äro här,
Men snart ej mera när;
Gif tacksamhet.

"Hvad tänken I om dem?'
Och svaret är, min vän:
Stor tacksamhet.

Här slutar jag min dikt,
Till dig är ock min plikt
Ge tacksamhet.

Guldbröllopsgratulation.

Till mina föräldrar.

Ringen, gyllne klockor, ringen,
Ljude tonen öfver haf och land!
Östanvindar, skynden, bringen
Glädjebudskapet från fjärran strand!

Det är bröllop, kransar viren,
Myrtenkransar för vårt ädla par.
Kommen syskon, kommen, firen
Bröllopsdagen för vår mor och far.

Fast vi bo i skilda länder,
Mellan oss ett världshafs vågor gå,
Fatta vi hvarandras händer,
Hjärtligt gratulerande ändå.

Hjärtat vidgas, barmen sväller,
Minnet doftar ifrån lifvets vår,
Och en ström af känslor väller
Fram och genom våra hjärtan går.

Halfva seklet re'n har somnat,
Slumrar nu uti sin långa natt.
Ungdomskraften väl har domnat.
Tiden märken har på pannan satt.

Femti vintrars silfverdrifva,
Som en krona pryder brudens hår;
Men af åren dragen blifva
Skönare än uti ungdomsår.

Väl har under femti'åren
Tidens törnen gifvit foten sår.
Glädje följer sorg i spåren,
Och på vinter följer solig vår.

Mellan tvänne hjärtan delas
Lifvets fröjd och sorger äfvenså;
Hvad man har och det, som felas,
Får man njuta utaf bägge två.

Lycka till vi önska eder,
Lycka till en fridfull aftonstund!
Han, som himlens stjärnor leder,
Slutit eder i sitt fridsförbund.

När omsider dagen svalkas,
Nattens skuggor tunga falla på,
Då skall himlavännen nalkas,
Lammets bröllop vi då fira få.

C0-BYH-874